

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 191883 17 Rev
Banjaluka, 11.10.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija: Darka Osmića, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Rose Obradović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice S.P. iz B., ..., koju zastupa punomoćnik D.M., advokat iz B., ..., protiv tužene H.A.-A.-B. a.d. B., ..., koju zastupaju punomoćnici R.T., N.M. i S.T., advokati iz B., ..., radi utvrđenja ništavosti i sticanja bez osnova, vrijednost predmeta spora: 31.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 191883 15 GŽ od 13.12.2016. godine, na sjednici održanoj dana 11.10.2017. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 191883 14 P od 27.10.2015. godine obavezana je tužena da tužiteljici, na ime sticanja bez osnova, zbog neprimjenjivanja ugovorne odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu sa kretanjem Libora iz člana 3. ugovora o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu u CHF broj: 1633-0-88649/07 od 26.07.2007. godine, isplati iznos od 6.062,65 KM za period od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine i isplati iznos od 6.062,65 KM na ime obračunate zakonske zatezne kamate za period od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine (stav I izreke).

Tužena je obavezana da tužiteljici isplati iznos od 18.381,18 KM, po osnovu kursne razlike, sa zakonskom zateznom kamatom na ovaj iznos počev od 01.09.2015. godine, kao dana utvrđenja od strane sudskog vještaka ekonomske struke, pa do isplate i isplati iznos od 13.493,18 KM na ime obračunate zakonske zatezne kamate na ovaj iznos, za period od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine (stav II izreke).

Stavom III iste presude obavezana je tužena da tužiteljici omogući otplatu preostalog dijela kredita u KM po istom kursu koji je primijenjen pri isplati kredita, te joj je zabranjeno da proizvoljno i jednostrano mijenja ugovorenu kamatnu stopu, koja je ugovorena ugovorom o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu CHF broj: 1633-0-88649/07 od 26.07.2007. godine.

Odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice da se utvrdi ništavost odredbe člana 12. ugovora o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu u CHF broj: 1633-0-88649/07 od 26.07.2007. godine (stav IV izreke).

Obavezana je tužena da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.759,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 27.10.2015. godine, kao dana presuđenja pa do isplate, dok je, preko dosuđenog dijela, odbijen zahtjev tužiteljice za naknadu troškova postupka (stav V izreke).

Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 191883 15 GŽ od 13.12.2016. godine, žalba tužene je djelimično uvažena i prvostepena presuda, u dijelu odluke o glavnoj stvari (stav II i III izreke) i troškovima parničnog postupka (stav V izreke), preinačena, tako što je odbijen

zahtjev tužiteljice da se obaveže tužena da joj isplati iznos od 18.381,18 KM, po osnovu kursne razlike, sa zakonskom zateznom kamatom na ovaj iznos počev od 01.09.2015. godine, do isplate i iznos od 13.493,18 KM, na ime zakonske zatezne kamate obračunate na ovaj iznos, za period od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine, kao i zahtjev da joj tužena omogući otplatu preostalog dijela kredita u KM, po istom kursu koji je primijenjen pri isplati kredita i da se zabrani tuženoj da proizvoljno i jednostrano mijenja ugovorenu kamatnu stopu, koja je ugovorena ugovorom o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu CHF broj: 1633-0-88649/07 od 26.07.2007. godine, te je tužena obavezana da tužiteljici isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 1.189,00 KM, umjesto ranije dosuđenog iznosa od 4.759,00 KM – dok je žalba tužene u ostalom dijelu odbijena i prvostepena presuda u preostalom dijelu odluke o glavnoj stvari (stav I izreke), potvrđena, a tužiteljica obavezana da tuženoj nadoknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 1.540,00 KM, dok je zahtjev, preko dosuđenog iznosa, odbijen.

Blagovremenom revizijom tužiteljica pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se osporena presuda, u dijelu kojim je preinačena prvostepena presuda, preinači tako da se odbije žalba tužene u cjelini i potvrdi prvostepena presuda, ili da se pobijana drugostepena presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje u pobijanom dijelu.

Tužena nije odgovorila na reviziju.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovom postupku, prema konačno uređenom zahtjevu na ročištu održanom 06.10.2015. godine, je zahtjev tužiteljice da se utvrdi da je ništava odredba člana 12. ugovora o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu CHF broj 1633-0-88649/07 od 26.07.2007. godine (u daljem tekstu: ugovor); da se obaveže tužena da tužiteljici omogući otplatu preostalog djela kredita u KM po istom kursu koji je primjenjivan pri isplati kredita, uz zabranu tuženoj da proizvoljno i jednostrano mijenja ugovorenu kamatnu stopu; da se obaveže tužena da tužiteljici, na ime sticanja bez osnova, zbog neprimjenjivanja ugovorne odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu sa kretanjem Libora, isplati iznos od 6.062,65 KM, za period od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine i isti iznos, na ime obračunate zakonske zatezne kamate za period od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine, kao i iznos od 18.381,18 KM, po osnovu kursne razlike, sa zakonskom zateznom kamatom obračunatom za period od od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine, u iznosu od 13.493,18 KM, sa daljom zateznom kamatom od 01.09.2015. godine do isplate.

Prvostepenom presudom je odbijen zahtjev tužiteljice da se utvrdi ništavost odredbe člana 12. ugovora, a ona nije protiv ovog, odbijajućeg dijela, izjavila žalbu, pa je prvostepena presuda u ovom dijelu već tada postala pravosnažna. Odlukom drugostepenog suda je odbijena žalba tužene i prvostepena presuda potvrđena u dijelu kojim je obavezana tužena da tužiteljici isplati iznos od 6.062,65 KM, po osnovu sticanja bez osnova nastalog zbog neprimjenjivanja godišnjeg Libora, kako je inače ugovoreno i isti iznos na ime obračunate zakonske zatezne kamate za period od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine. Tužena ovaj dosuđujući dio drugostepene presude ne pobija revizijom.

Prema tome, u ovoj fazi postupka predmet ispitivanja (po reviziji tužiteljice) je samo odluka drugostepenog suda, u dijelu kojim je usvojena žalba tužene i preinačena prvostepena presuda tako da je odbijen zahtjev da se obaveže tužena da tužiteljici omogući otplatu preostalog djela kredita u KM po istom kursu (valjda u odnosu na CHF) koji je primjenjivan pri isplati kredita,

uz zabranu tuženoj da proizvoljno i jednostrano mijenja ugovorenu kamatnu stopu, kao i zahtjev da se obaveže tužena da tužiteljici isplati iznos od 18.381,18 KM, po osnovu kursne razlike, sa zakonskom zateznom kamatom od 01.09.2015. godine do isplate i iznos od 13.493,18 KM koji predstavlja već obračunatu dospelu kamatu za period od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine.

U postupku koji je prethodio donošenju nižestepenih presuda pokazalo se nespornim da su tužiteljica, kao korisnik kredita i tužena, kao banka-davalac kredita, zaključili ugovor o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu u „CHF“, broj 1633-0-88649/07 od 26.07.2007. godine, kojim je tužiteljici odobren kredit u iznosu od 86.390,00 CHF, što je po srednjem kursu na dan odobrenja kredita iznosilo 102.068,49 KM, sa rokom otplate 30 godina; da je plaćanje određeno u 360 anuiteta, počev od dana prenosa kredita, u mjesečnim iznosima od 535,52 CHF, preračunatim u KM, po srednjem kursu na dan uplate rate; da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i način njenog određivanja, kao i zatezna kamata ukoliko korisnik kredita svoje obaveze po kreditu ne izmiri u roku. Nije sporno da je tužena odobreni iznos kredita u KM isplatila tužiteljici, a tužena ne spori da ga tužiteljica uredno vraća.

Iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, Čedomira Spasojevića proizlazi da tužena nije određivala visinu kamatne stope u skladu sa tržišnim kretanjem Libora (kako je ugovoreno) već na osnovu svojih odluka, povećavajući kamatnu maržu u cijelom utuženom periodu kada je Libor padao, slijedom čega su nižestepeni sudovi obavezali tuženu da vrati tužiteljici taj iznos (6.062,65 KM), više plaćene, nepravilno obračunate ugovorene kamate, zajedno sa zateznom kamatom obračunatom do dana vještačenja, u kojem dijelu se (kako je naprijed rečeno) drugostepena presuda ne pobija revizijom pa se time dalje neće baviti ni ovaj sud.

Prema istom nalazu i mišljenju, kada se isključi efekat primjene valutne klauzule u CHF valuti, odnosno kada se obaveza vraćanja računa prema utvrđenoj rati na dan zaključenja ugovora i isplate kredita, to jeste prema srednjem kursu KM u odnosu na CHF, koji je tada važio, tužiteljica je, po osnovu kursne razlike, platila veći iznos od 18.381,18 KM, a obračunata zakonska zatezna kamata na ovaj iznos, od 01.12.2007. do 31.08.2015. godine (dana vještačenja) iznosi 13.493,18 KM, tako da tužiteljica po ovom osnovu zahtjeva isplatu ukupnog iznosa od 31.874,36 KM.

Imajući u vidu naprijed utvrđeno činjenično stanje, koje se saglasno odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 – u daljem tekstu: ZPP) ne može pobijati revizijom, a naročito odredbe predmetnog ugovora, drugostepeni sud nije pogriješio kada je sudio kao u izreci svoje odluke uz obrazloženje da su parnične stranke, kao ravnopravni ugovarači (član 11. ZOO), slobodno izraženom voljom (član 10. ZOO), zaključili ugovor o kreditu iz člana 1065. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, br. 29/78, 39/85, 45/86, 57/89 i „Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 – u ostalom tekstu: ZOO), da takvo ugovoranje, uključujući i valutnu klauzulu, nije zabranjeno i nije protivno odredbi člana 19. Zakona o deviznom poslovanju („Službeni glasnik Republike Srpske”, br. 96/03 – u daljem tekstu: ZDP), nego je upravo dopušteno, kako proizlazi iz odredbe člana 395. ZOO.

Pravilno je drugostepeni sud primjenio materijalno pravo i nije povrijedio odredbe parničnog postupka kada je preinačavajući prvostepenu presudu (u dijelu koji se sada pobija revizijom tužiteljice) odbio zahtjev da se obaveže tužena da tužiteljici omogući otplatu preostalog djela kredita u KM, po kursu koji je korišten pri isplati kredita i da joj na ime obračunate kursne razlike sa pripadajućom zateznom kamatom isplati naprijed navedene iznose. Svoju odluku je obrazložio logičnim i jasnim razlozima, kakvo obrazloženje prihvata i ovaj sud, a navodi revizije nisu doveli u sumnju ispravnost i zakonitost te odluke u pobijanom dijelu.

Odredbom člana 10. ZOO je propisano da su strane u obligacionim odnosima slobodne, u granicama prinudnih propisa, javnog poretka i dobrih običaja, da svoje odnose urede po svojoj volji, a odredba člana 11. istog Zakona propisuje njihovu ravnopravnost u tom odnosu. Ugovor je zaključen kad su se ugovorne strane saglasile o bitnim sastojcima ugovora (član 26. ZOO), a izjava volje za sklapanje ugovora mora biti učinjena slobodno i ozbiljno (član 28. stav 2. ZOO).

Među strankama nije sporno da su dana 26.07.2007. godine zaključili ugovor o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu u „CHF“. Radi se o ugovoru iz člana 1065. ZOO, kojim se banka obavezuje da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obavezuje da banci plaća ugovorenu kamatu i dobijeni iznos novca vrati u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom.

Tim ugovorom, kako je naprijed izloženo, su se saglasili o bitnim elementima ugovora (visini iznosa koji se daje na ime kredita, namjena kredita, početak, rok i način vraćanja, ugovorena redovna kamata i način njenog obračuna, te zatezna kamata, za slučaj da korisnik kredita svoje obaveze ne izmiri u roku). Nije sporno da je tužena tužiteljici isplatila iznos od 102.068,49 KM što, računajući po srednjem kursu koji je važio na dan odobrenja kredita, odgovara ugovorom odobrenom iznosu od 86.390,00 CHF i tužena ne spori da tužiteljica taj kredit uredno vraća.

Ugovor je zaključen sa valutnom klauzulom u CHF čijoj valjanosti prigovara tužiteljica, na čemu zasniva svoje zahtjeve u ovom postupku.

U konkretnom slučaju nije odobren kredit u devizama, pa je neosnovano pozivanje revidenta na odredbu člana 19. stav 2. ZDP koja govori o nemogućnosti (i izuzecima) zaključenja ugovora o kreditu u devizama.

Kod novčanih obaveza, osnovno je pravilo, sadržano u odredbi člana 394. ZOO, da je dužnik dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koji glasi obaveza (načelo monetarnog nominalizma), izuzev kad zakon naređuje nešto drugo. Međutim, ako novčana obaveza glasi na plaćanje u zlatu ili nekoj stranoj valuti, njeno se ispunjenje može zahtijevati u domaćem novcu prema kursu koji važi u trenutku ispunjenja obaveze (odredba člana 395. ZOO – ugovaranje takozvane valutne klauzule).

Ni drugim materijalno-pravnim propisima, koji regulišu ovu oblast (kao Zakon o bankama), nije zabranjeno ugovaranje valutne klauzule.

Iz rečenog slijedi da se u Republici Srpskoj kreditni poslovi mogu zaključiti i realizovati tako da se kreditni iznos isplati u konvertibilnim markama i konstituiše obaveza vraćanja primljenog u tržišnoj protivvrijednosti ugovorom opredjeljene valute (u ovom slučaju CHF). U tom slučaju se ugovorom o kreditu konstituiše valutna klauzula kao valorimetar očuvanja stvarne – tržišne vrijednosti odobrenog i isplaćenog iznosa u KM korisniku kredita, kako je urađeno i u ovom slučaju.

Prema tome, valutna klauzula je pravno dopušteno sredstvo ugovaranja, koja predmetnom ugovoru o kreditu, zbog njegove dugoročnosti, daje elemente aleatornosti, pa su ugovorne strane morale iskazati posebnu pažnju prilikom njegovog zaključenja. Dugoročnost njegovog trajanja upravo podrazumjeva mogućnost određenih odstupanja od kursa, odnosno vrijednosti valute obračuna u odnosu na kurs drugih valuta, ili tržišnu cijenu predmeta namjenskog kredita. Zbog višegodišnjeg trajanja ugovora o kreditu ni banka ni korisnik kredita nisu u prilici da u vrijeme zaključenja ugovora sagledaju buduća tržišna kretanja kursa valute obračuna, pa podjednako snose posljedice aleatornosti takvog ugovora.

Iz tog razloga neosnovano se u reviziji prigovara da je tužena bila dužna da dokaže da je tužiteljicu upoznala sa rizicima ugovora sa valutnom klauzulom. Uostalom, ni tužiteljica ne tvrdi da joj je ta odredba bila nejasna, da je tražila njeno razjašnjenje ili da je njena volja za zaključenje ugovora sa valutnom klauzulom bila determinisana strahom, zabludom, neznanjem, pritiskom ili sličnim manama volje, odnosno da njena izjava za zaključenje ugovora nije učinjena slobodno i ozbiljno. Štaviše, izjavila je – saslušana kao parnična stranka – da je u svrhu podizanja kredita obišla razne banke i došla kod tužene koja je nudila najpovoljnije uslove, jer je CHF u to vrijeme bila najstabilnija i najsigurnija valuta, te da je i kamata bila najpovoljnija. Takođe, tužiteljica nije dokazala da je na ugovaranju valutne klauzule posebno insistirala tužena i da je ona ugovorena radi obezbjeđenja sticanja imovinske koristi za račun tužene, kao davaoca kredita, što revizione navode, istaknute u ovom pravcu, čini neosnovanim.

Kod činjenice da je tužena svoju obavezu iz ugovora uredno ispunila, te da je i tužena svoju obavezu vraćanja kredita pod dogovorenim uslovima, uredno ispunjavala dugi niz godina, bez ikakvih primjedbi i prigovora, sve do podnošenja tužbe (a niko ne tvrdi i ne dokazuje, da je ne ispunjava i dalje), malo vjerovatnom bi se činila tvrdnja da nije znala sadržaj ugovora ili da joj nije bio poznat značaj valutne klauzule i da sa takvim ugovaranjem nije bila saglasna.

Sve kada bi se i prihvatilo da je tužiteljica u pogledu svoje pregovaračke pozicije i razine obavještenosti bila u slabijem položaju u odnosu na banku, a kod činjenice da ne spori da je ugovor pročitala, imajući u vidu jasne zakonske odredbe koje regulišu ugovor o kreditu i mogućnost ugovaranja valutne klauzule, trebale su joj biti jasne pravne posljedice ugovaranja takozvane valutne klauzule u švajcarskim francima i ekonomske posljedice zaključenja ugovora (da će rata kredita zavisi od kretanja ove valute). Ovo tim prije što se u to vrijeme bavila privatnim preduzetništvom koja pozicija podrazumjeva bolju obavještenost o finansijskim tokovima i poslovanju, te pribavljanju sredstava putem kredita.

Ugovaranje valutne klauzule, prema naprijed izloženim zakonskim odredbama, nema nikakve veze sa izvorom sredstava iz kojih je plasiran kredit sa takvom klauzulom, pa revizioni prigovori tužiteljice, da je tužena trebala dokazati da se ona kreditno zadužila u stranoj valuti kod druge finansijske organizacije, da je ta sredstva konvertovala u KM, radi davanja kredita tužiteljici, i da je dužna taj dug vratiti u toj stranoj valuti organizaciji kod koje se zadužila, nisu osnovani, niti od uticaja na rješenje ovog spora.

Iz istog razloga, bespredmetno je pozivanje tužiteljice na obrazloženje ukidnog rješenja Privrednog apelacionog suda u Novom Sadu broj: 6 Pž 3826/15 od 26.5.2016. godine, i pod uslovom da ova odluka stranog suda predstavlja izvor prava u Republici Srpskoj, a nije tako.

Odredbama člana 2, 3, 4. i 12. ugovora uređen je način konverzije plasiranih sredstava u KM, prema srednjem kursu na dan plasmana kredita, te povrata kredita prema otplatnom planu u protivvrijednosti u KM, konvertovanjem obaveze prema važećem srednjem kursu na dan povrata kredita-anuiteta. Već je naprijed objašnjeno zašto je moguće i zakonito ugovaranje vraćanja kredita zaključenih sa valutnom klauzulom po kursu na dan ispunjenja obaveze, a ne po kursu na dan zaključenja ugovora, kako bi htjela tužiteljica.

Zbog toga je prvostepeni sud pravilno zaključio da je neosnovan zahtjev tužiteljice u dijelu kojim je tražila da se utvrdi ništavost odredbe člana 12. ugovora, za šta je dao valjane razloge. Uostalom, sa takvom odlukom i datim razlozima saglasila se i sama tužiteljica, jer prvostepenu odluku u ovom, odbijajućem dijelu nije pobijala žalbom.

Iz ovog razloga se ni ovaj sud ne treba baviti pitanjem ništavosti i pravičnosti ove odredbe, pa ni primjenom odredaba Direktive Evropske zajednice 93/13 EEZ o nepoštenim uslovima u

potrošačkim ugovorima (na koju se sada u reviziji poziva tužiteljica), i pod uslovom da ima mjesta njihovoj primjeni. Pogotovo je neosnovano pozivanje tužiteljice na odluku Ustavnog suda druge države (RH) koja se bavi sličnim pitanjima, a koja, uostalom, i da je primjenjiva, ne daje jasne odgovore na sporna pitanja koja postavlja tužiteljica.

Tužiteljica se u činjeničnim navodima tužbe, (kao i u reviziji) poziva na to da je valutnom klauzulom zbog enormnog rasta CHF došlo do narušavanja ekvivalentnosti davanja na njenu štetu i da se ugovor može održati na snazi samo izmjenom odredbe o valutnoj klauzuli.

Načelo jednake vrijednosti uzajamnih davanja, sadržano u odredbi člana 15. ZOO, obavezuje ugovorne strane u zasnivanju ugovornih odnosa. Ono doprinosi da se u obligacionim odnosima poštuje etičko pravilo o zabrani neopravdanog bogaćenja jedne ugovorne strane na račun druge i ima karakter oborive pravne pretpostavke. Zakonom se određuje u kojim slučajevima narušavanje tog načela povlači pravne posljedice (stav 2. člana 15. ZOO). Odstupanje od tog načela je dozvoljeno u onim dvostranim ugovorima kod kojih po prirodi ugovornog odnosa vrijednost davanja jedne strane ne mora biti srazmjerna vrijednosti davanja druge strane (na primjer ugovori o osiguranju, ugovori na sreću - takozvani aleatorni ugovori – kakav karakter, kako je naprijed objašnjeno, ima i ugovor koji su zaključile parnične stranke), kako propisuje odredba člana 139. stav 5. ZOO, kao i onda kada slobodno izraženom voljom ugovornih strana bude prihvaćena niža vrijednost davanja jedne strane.

Princip ekonomske ravnoteže zaštićen je u obligacionom pravu različitim pravnim sredstvima i sva imaju cilj da zaštite ekvivalentnost međusobnih davanja. ZOO predviđa instrumente za uspostavljanje poremećene ugovorne ravnoteže, zavisno od toga da li je do narušavanja načela ekvivalentnosti došlo u vrijeme zaključenja ugovora, ili nakon zaključenja ugovora - u toku njegovog trajanja.

U konkretnom slučaju nije bilo neravnoteže uzajamnih davanja u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora. Te neravnoteže nije bilo ni u prvim godinama njegovog trajanja. Tužiteljica nije ni na koji način reagovala i ukazivala na nesrazmjeru uzajamnih davanja. Tužbu je podnijela 2014. godine, a ugovor je zaključen 2007. godine. Tek u tužbi se poziva na to da je zbog enormnog rasta CHF došlo do narušavanja ekvivalentnosti davanja na njenu štetu. Dakle, do okolnosti koje su narušile ekvivalentnost uzajamnih davanja i koje otežavaju ispunjenje obaveze jedne strane (tužiteljice), tako da ugovor ne odgovara više očekivanjima ugovornih strana, došlo je poslije zaključenja ugovora. U takvoj situaciji, saglasno odredbi člana 133. ZOO tužiteljica je mogla tražiti raskid ugovora, a tužena ponuditi pravičnu izmjenу, ali u ovoj parnici takvi zahtjevi nisu stavljeni.

Odbijajući naprijed navedene zahtjeve tužiteljice drugostepeni sud se, pravdajući svoju odluku, pozvao i na odredbe Zakona o bankama Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske”, broj: 44/03, 74/04, 116/11, 5/12 i 59/13 - u daljem tekstu: ZB). Sada se i tužiteljica u reviziji poziva na odredbe ovog zakona. Međutim, iz naprijed izloženog proizlazi da tužiteljica nije dokazala da se tužena, kao banka - davalac kredita, ponašala nesavjesno i nepošteno, da nije postupala sa pažnjom dobrog stručnjaka u izvršavanju svojih obaveza, da nije poštovala ravnopravnost odnosa korisnika sa bankom (radi se o načelima sadržanim u ZB koja navodi revidentica) ili da su neke druge okolnosti koje su vladale u vrijeme zaključenja ugovora uzrokovale njegovu ništavost ili ništavost nekih njegovih odredbi, pa ni ovi navodi nisu mogli ishoditi drugačiju odluku, uz napomenu da promjenjene okolnosti koje su kasnije nastupile nisu mogle uzrokovati ništavost (iz člana 103. ZOO), nego samo, kako je već rečeno, raskid ili izmjenу ugovora (član 133. istog zakona).

S obzirom na to da predmetni ugovor ima i elemente aleatornosti, kako je naprijed objašnjeno, tužiteljica je njegovim potpisivanjem pristala na nastupanje ugovorenog rizika, odnosno na mogućnost enormnog rasta vrijednosti CHF u odnosu na ostale valute.

Ni ostali navodi revizije nisu mogli ishoditi drugačiju odluku, slijedom čega je riješeno kao u izreci, na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić